

Iz banke sam 07.08.2009.g., dobio obavijest o isplati mirovine za 07/2009 i konačno dočekaao da postanem sretan platilac poreza na osobna primanja prvi put u životu. Do sada to još nikad nisam platio, a uvijek sam želio postati građanim koji to plaća.

Jadni su, po iznosu primanja, oni koji ne plaćaju porez, te i oni koji to ne žele, a najjadniji su oni što trebaju, pa izbjegavaju plaćanje poreza.

Kada ćemo se uključiti među normalne i razumne građane svijeta??

Ubacujem opću temu!

Kako baš ja sebe i sve nas to pitam? A kad je „došlo vrijeme“ nisam htio biti Hrvat „po zanimanju“, pa sam, možda i radi toga, došao na listu onih „koje treba likvidirati“.

Dosad sam tri puta molio gospodina Vladimira Drobjaka da čini maksimalne napore i da se što prije utvrdi datum kad će Hrvatska postati članica Europske unije, jer „vidite da po mnogima ovima što su ovdje (u Europskom domu) govorili ispada da će to biti – nikada, a ja u Europskoj uniji „želim izgubiti“ svoj Hrvatski identitet“!

Objektivno je, da je potpisnik posvete meni, na svojoj knjizi, pogriješio!

Sad je sasvim opravdano reći zar „TEK“ i pozvati nas „VEĆ“, mene i druge vas koji to do sada nismo znali:

LJUDI!! JE LI TO MOGUĆE!!!

Da je čovjek rođen 13.06.1873 godine, a umro 17.03.1914 godine mogao i ovako reći:

„Dok se može predviđati vrijeme kada će, zbog ekonomskih konkurencija, kao što je naprimjer sjevernoamerička, Europa malo – pomalo morati ulaziti u ekonomski savez, koji mora uroditi političkim savezom.

Društvo i politika se sve više i više demokratizira, i pobjeda demokracije u Europi biti će spas svih ugnjetenih i poniženih, pa i nas.

Vi dobro znate da je ponajveća naša strast Europa, Zapad, Europa umjetnosti, znanja i slobode, pa ako danas slušamo s poštovanjem svaki novi zvuk te velike kulturne simfonije, ne radimo li isto što su činili najbolji naši prethodnici? Onda mi nismo samo Hrvati; mi smo i Europljani“.

Sad se malo mučim, dragi moj Antune – Gustave Matošu, a zašto si se morao otkriti?

Zašto nisi kao „....spas svih, pa i nas“...., napisao „to smo mi, a mi smo i Europljani i planetarci“!

A onda „kakvi smo mi“ pogotovo oni što nam je „vrhunsko“ ono što je netko po narodnosti, krećemo u potragu za tobom, i što je nama „normalno“ prvo te tražimo u Norilsku.

Jer to što ti još tada govoriš, ne može govoriti „normalan“ čovjek. Taj mora biti „nor“, taj „norijadira“. To je neki „stekli“ i „objektivno“, ne može biti sasvim „svoj“?

Tada bi Matoševa poruka bila upućena svima nama na svijetu, a to onda mora ići i dalje od površine Zemaljske kugle. To je na razini etičnosti i elektroničnosti Nikole Tesle, samo što ja (a i mi) to ne znamo.

Kako mi je jako žao, toliko velikog mog neznanja. A gdje su li tek oni:“...Europa nas više treba, nego mi nju...“!

Mi bi zapravo, ove ovdje upisane, uokvirene i podebljane riječi, morali napisati zlatnim slovima i zlatom uokviriti, te strogo kao naše, ali svjesno i savjesno predane cijelom čovječanstvu, zaštititi kao spomenik A kategorije i pokazivati ga kao putokaz, koji u takvom obliku, nitko prije niti poslije Matoša, nije izrekao, a kod nas oni koji su to, i kao njegovi suvremenici i poslije znali, nama nisu prenijeli pa je ispalo da smo svi skupa kao ljudi na svijetu – ZABORAVILI!?

Zbog toga je opravdano pitati.

Zašto građani Hrvatske i Srbije trebaju osposobljavati Matoševu rodnu kuću za Spomen dom i pomagati izgradnju Teslinog Spomen područja?

Nisu se Matoš i Tesla, ni boravkom, ograničili na svoja rodna mjesta, a kamoli svojim životnim opusom, već su se vinuli u svemirske galaksije.

Normalno bi bilo da građani Srbije i Hrvatske kažu:“Nitko nama ne treba pomagati! Naši su i Matoš i Tesla! Mi se njima moramo i možemo dobrovoljno – dragovoljno odužiti u ime cijelog čovječanstva“!

Sad je opet pitanje kako? Mnogi dobro znaju i imaju „kriterije“ o tome što je „nacionalni“ interes.

Ako se čovjek ne može potvrditi i ostvariti rođenjem, vjerom i narodnosti, već to mora biti na ukupnoj etičnosti, humaosti, objektivnoj moralnosti prema svima ljudima svijeta. Ta opća i neotuđiva ljudska prava moraju se dobiti čovjekovim rođenjem. To se čovjeku ne može niti davati niti oduzimati.

O tome moramo dobro razmišljati i uvijek znati da to isključuje okupacije, iseljavanja, istrebljenja, kao i paljenja, pljačkanja, silovanja i nanošenja bilo kojih nepogodnosti ljudima u cjelini i svakom pojedincu izdvojeno.

I na ovome svaki narod i svaki pojedinac, lako može znati što radi i što je u razvoju ljudskog roda činio.

Kada će nama svima (na svijetu) jednako teško biti gledati, da su tako iscrpljeni, izmoždjeni, pretučeni i u kosture pretvoreni ljudi u našim (opet svih nas na svijetu) koncentracionim logorima?

Kada će nama svima jednako teško biti gledati kako izbjeglice (muhadžeri) bježe, sa istoka na zapad, sa sjevera na jug, sa zapada na istok, sa juga na sjever, a da cijelo to vrijeme idu preko naših rijeka (ne zato što su neke duge) Dunava, Save, Drine, Drave, Une, Korane, Laba i Sitnice itd. itd, a te vode samo dalje teku zamućene našom ljudskom krvlju?

Kada ćemo prestati pitati (pjesma Mile Stojića) „Čije tabute nosimo“? (Tabut je otvorena mrtvačka škrinja). Kao da to nisu naši tabuti? A koliko ih samo dnevno na ekranima vidimo i to nam je kao postalo „normalno“? Možda to nisu naši tabuti? Nisu to tabuti

Europljana i Amerikanaca (ali samo iz SAD-a, iz drugih nisu važni). A zašto su onda europskih i američkih mrtvaca tako važni, kad smo „mi“ (Europljani i Sjevernoamerikanci) tamo došli (kao nepozvani gosti), da „pomognemo“ smanjiti broj „nepotrebnih“ tabuta? Kako se to smanjuje??

E, dragi moji Antune Gustave Matošu, Nikola Tesla i Vladimire Drobnojaku, tek kad ovo riješimo mi bi tada mogli u Europsku uniju! Ode ja prema vječnosti i to izgleda ne dočeka!?!?

Tužan sam ti mila moja majko. Radi naših stanja. Ne znam kako ću ta stanja oplakati?

Nas primiše tamo, otkuda se u goste ide, nepozvan. Neki tamo i na takav način ne žele ići „istrebljivati“ teroriste. Mi „svoje“ teroriste dočekujemo kao „heroje“?

Koji su to „kriteriji“ i koji „nacionalni“ interesi? A onda se čudimo ako nam netko to zamjera? Jer „mi“ znademo što je „dobro“??

Sad sam, radi članstva u „dobroj“ stranci i „dobre“ Vlade, humano „zaštićen“, jer za tjelesno oštećenje dobivam 275,21 kunu, a doplatak za tuđu pomoć i njegu je 604,33 kune. Ipak do sada na ukupni iznos od 4.321,65 kuna nisam plaćao porez.

I dalje ostaje David Štrbac.... Dobre Vlade.... Spasila me....

Točno ni sad ne znam na kojem iznosu, kao invalid, trebam početi plaćati porez?

Što ja mogu, ako bilo tko od vas iz ovoga mog iskaza zaključi da je ovo moja ljuta i zajedljiva gorka poruga, a ne moja teška istina, vrlo otežanog prolaska kroz život.

Ja sam sve zlo učinjeno prema meni oprostio, ali i zato što je od oslobođenja zemlje 1945.godine, pa do sada, ipak mnogo više bilo dobra koje je prevladalo.

Međutim, želim da se zna, kako je meni ubitačno teško slušati kad bilo tko, a pogotovo sudac kaže:“Sud utvrđuje činjenice i istine i donosi presude“!?

Kako bih ja to mogao prihvatiti kao „istinu“, a redom su tu „istinu“ i „činjenicu“ utvrdili Općinski i Okružni sud u Zagrebu, pa Vrhovni sud Hrvatske, i po toj osnovi (praktično prepisao) Odluku – presudu donio Savezni vrhovni sud Jugoslavije.

Ušli su u moju dušu i tijelo i znali su točno što ja mislim nakon nesreće.

A ja sam, odmah poslije te nesreće, u bolnici pri potpunoj svijesti, rekao medicinskom osoblju, da ništa ne rade i neka me samo puste da se ubijem, jer ja tako više ne želim živjeti.

Moj predmet je do kraja, kao odvjetnik, vodio pokojni Dr. Ante Mladineo, a kako je to u negativno stalno odmicalo, pomišljao sam na studij prava, pa da i ja eventualno ne dam da se odluke i presude, neosnovano donose na štetu i protiv čovjeka.

Kad sam vidio što se sve i kako može događati po pravnoj struci, jako mi se ogadilo pravo.

Zato shvatite da sam ja stvarno zadovoljan sa 64,84 kune dodatnog poreza na mirovinu.

Ali vas lijepo molim, SVI DRAGI GRAĐANI HRVATSKE, da shvatite i da znadete kako je ovo dalje što nastavljam pisati točno i da sam to napisao prije 27.07.2004.godine, kada je i u dnevnom tisku objavljeno, pa dalje citiram sebe:

„Ne postoji nešto drugo,kao što je primjerena i humana raspodjela, da može jače i više povući ukupno napredovanje i razvoj, jer samo zadovoljni građani prihvaćaju zalaganje i entuzijazam, za izvršavanje svih poslova i radnih zadataka, radi svog i općeg dobra i napretka društvene zajednice.

Nakon prihvaćanja da će biti pravične i pravedne, neke države, sa svojim građanima dobro napreduju i razvijaju se, te zaključuju da mogu biti i zemlje blagostanja.

Ali sad pogledjte na kojim i kakvim odnosima i rasponima plaća i mirovina oni ostvaruju to blagostanje, a žive u kapitalizmu.

Nama kao „pravima“ taj njihov kapitalizam nikako nije „dobar i pravi“!

U jednu takvu zemlju (Norvešku) ode naš novinar i o puno toga nas obavještava. Meni je najvažnije sljedeće:

„Dodirne točke s hrvatskim parlamentarcima su primanja. Članovi parlamenta primaju znatno više od prosječnog Norveškog šljakera. Točnije, Norveški parlamentarci mjesečno primaju oko 40.000,00 kruna, a prosječna mjesečna plaća u Norveškoj je oko 25.000,00 kruna.“

(Jasno se vidi da nije shvatio što i o čemu piše i kako krivo uspoređuje kazujući o drastičnoj razlici između plaće parlamentaraca i prosječne plaće. Čudno, ali tako je.)

Koje li moje i sreće velike većine građana Hrvatske, da i Hrvatski parlamentarci, kao i Norveški, ovako jednako kao i Norveški u istim odnosima primaju znatno više od prosječnog Hrvatskog šljakera.

(Bilo bi to tako, da parlamentarac prima 40.000,00 kruna kao 100%, a da je prosječna plaća 62,50% te, tamo najviša plaće s normalnim doprinosima za mirovinsko i zdravstveno osiguranje koja iznosi prosječno 25.000,00 kruna).

To bi velika većina (preko 95%) građana Hrvatske vrlo rado prihvatila.

Tamo je najniža plaća 15.000,00 kruna. Najviša mirovina je 30.000,00 kruna. Prosječna mirovina je 18.000,00 kruna, a najniža mirovina je 12.000,00 kruna.

(Ti Norveški iznosi kruna, po Srednjem tečaju HNB, danas 08.08.2009.g., nominalno (nerealno) u našim kunama iznose kako slijedi:

1. Najviša plaća je 33.595,80 kuna.
2. Prosječna plaća je 20.997,37 kuna.
3. Najniža plaća je 12.598,42 kune.
4. Najviša mirovina je 25.196,85 kuna.
5. Prosječna mirovina je 15.118,11 kuna.
6. Najniža mirovina je 10.078,74 kune.)

Poznato je da se mogu (u Skandinavskoj uniji) dobiti osjetno veći iznosi ukupnih primanja, ali na to iznad 40.000,00 kruna se ne plaćaju doprinosi za mirovinsko i zdravstveno osiguranje, jer to nije plaća i ne utječe na stjecanje i iznos mirovine. To je novac na koji društvena zajednica atakira (želi čim više uzeti u narodnu – državnu blagajnu) kod isplate i kod potrošnje.

Kod isplate, isplatilac (Parlament za svog predsjednika, koji prima više od zastupnika) mora s visokom progresijom ponekad i mnogo puta više uplatiti nego što primalac može osobno dobiti. Istovremeno, kod potrošnje se može desiti da npr., za po sudskoj presudi isti prekršaj, dođe i do 5 pa i do 10 puta veće uplate.

Plaće i mirovine se moraju navoditi na normalne iznose i na snagu kupovne moći tih plaća i mirovina u svakoj zemlji na svijetu pojedinačno.

Možda bi se ove nominalne iznose iz Norveške svodeći na naše uvjete kupovne moći moglo i 5 puta umanjivati. U ovom slučaju to učinimo 4 puta.

Tada bi te plaće i mirovine kod nas, iznosile:

1. Najviša plaća je 8.398,95 kuna.
2. Prosječna plaća je 5.249,34 kune.
3. Najniža plaća je 3.149,60 kuna.
4. Najviša mirovina je 6.299,21 kuna.
5. Prosječna mirovina je 3.779,53 kune. 6. Najniža mirovina je 2.519,68 kuna.)

Zašto mi nikako ne možemo shvatiti, da se u Hrvatskoj na ovim iznosima živi to solidarno, humano i skromno Norveško istinsko blagostanje.

Kako to da oni ovakve odnose imaju u međusobnim primanjima novca?

Najviša plaća je za 2,67 puta veća od najniže plaće, a najviša mirovina je 2,5 puta veća od najniže mirovine.

Tamo oni što imaju najvišu mirovinu od 30.000,00 kruna, s potpunim razumijevanjem prihvaćaju

da je normalno najnižu mirovinu imati 12.000,00 kruna, budući da i taj građanin od svojih primanja mora moći skromno, ali ipak pristojno živjeti.

Mi se zapravo jako bojimo da nam se ovi s niskim mirovinama ne približe i ne počnu dobro živjeti!

Ali neovisno od toga koliki su iznosi mirovina, svaki živući bračni drug prima 60% mirovine pokojnog i cijelu svoju mirovinu, jer su im jasni uvećani troškovi samačkog života.

Međutim mi smo u zadnjih 5 godina (1999.do 2003.g.) ostvarili godišnje prosječno oko 5.000,00 USD BDP-a po stanovniku, a Norvežani oko 40.000,00 USD po stanovniku.

Ne mogu naša prava, preuzimanja iznosa novaca za osobna primanja, ni približno biti kao prava Norvežana.

Nije nama važno što takve odnose i omjere imaju tamo neki „zločesti“ građani neke izmišljene „zemlje blagostanja“, kojoj se i mi tobože želimo pridružiti.

Jer smo mi „dobri“, mi smo „najbolji“ u svemu. Neka se oni u nas „ugledaju“!

Oni se nas ne tiču! Nama ne mogu poslužiti za primjer?

Mi ćemo „zajedno za veće plaće“ štrajkati, pa da onima što imaju male, te male plaće budu još umanjene, prema onim velikima. Nama je naša grupacija – kasta važna?

Ako nas neće platiti kako mi želimo, mi nećemo voziti, mi ćemo obustaviti isporuku električne energije, mi možemo i vodu otrovati, mi ćemo postaviti prepreke onima što hoće voziti i mi nećemo liječiti, mi nećemo isporučivati lijekove, mi nećemo učiti djecu i tko može sve nabrojiti što mi nećemo, dok nam se ne da ono što mi znamo da nam pripada, a ne da se daje samo „privilegiranim“.

Koga mi to i zašto ucjenjujemo? Možemo li mi svi skupa shvatiti i prihvatiti, da kao i za sve druge, i za nas vrijede ukupni rezultati naše zemlje, te da samo na osnovi naših ukupnih rezultata možemo i moramo živjeti. Nikada bruto proizvod nije privatni. BDP jest i može biti samo društveni, domaći, narodni, zajednički i nikako drugačije.

(Zato je i onaj dio koji se daje za plaće i mirovine, isto društveni, pa se djelomično po primanju kao plaća i mirovina kod toga pretvara u privatno).

Točno sam prije 35 godina na upit: “Radiš li ti kod Žarka”? Odgovorio: “Ne”! Dalje je pitao: “Kako ne, a Žarko je tamo direktor”? Opet ja: “Lako ne, mi tamo zajedno radimo, ali ja ne radim kod njega”!

A 15.04.2009.god. sam napisao: “Sretan sam što kod nikoga nikad nisam radio, i što nitko nikada nije radio kod mene”!

Mnogi od nas smo olako pomislili da ćemo moći biti gazde – kapitalisti, a ne da ćemo biti izrabljeni radeći za mali novac. Nije prevelik broj „izrabljivača”!

A to onda znači, da sam ja i oni što su zajedno sa mnom radili, bili subjekti ostvarivanja dohotka i njegove raspodjele te protiv onih što sa mnom surađuju i sebe nisam mogao imati razloga niti sam štrajkao.

Ako se sada ide u štrajkove, to može biti opravdano samo za objektivnu raspodjelu, nikako ne „za veće plaće”! Inače je vrijeme za štrajkove prošlo!

Duboka je kriza. Svi smo, opet se mora reći, svak na svoj način tome doprinosili, pa zato

sada svi moramo zajedno pomagati, a ne odmagati i uporno ponavljati (sad jedni – sad drugi) i govoriti što je „Vaša Vlada“ radila.

Znajmo da, ako bilo tko drugi (osim nas) kad spominje Vladu u Hrvatskoj, onda misli na Vladu Hrvatske, a ne na Vladu HDZ-a ili SDP-a.

Ipak je to doista bila i sad je naša Vlada i mora joj se, naročito sada u krizi, samo pomagati, jer se tako i svakome od nas, pa i svak sm sebi pomaže. To nam je osnovni zadatak. Ali baš svima.

Nikako ne bi bilo dobro ni pomišljati, a kamoli zabranjivati štrajk.

Zato je dobro, u teškom (doduše višegodišnjem) kriznom razdoblju, štrajkaške „ratne sjekire“ zakopati.

Istina je, da ja bez obzira što ovako kazujem, ni jednog trenutka ne pomišljam o povlačenju moje PRESUDE na zatvor i mog ODREĐENJA ubojica po preuzimanju neumjerene količine novca.

Inače je svakom od nas lako znati (samo ako hoćemo) koje su nas stranke i koji ljudi u ovo stanje doveli.

Kad bi se moje presude IZVRŠAVALE i određenja PROVODILA, onda bi se po postojećoj evidenciji to lako moglo vidjeti i znati kako spisak izgleda.

Čudno je kako su mnogi, koji su imali dovoljno razloga za štrajkove, to godinama propuštali, a sada bi bili voljni sami sebe potapali).

Mi, kao subjekti stvaranja dohotka moramo pronalaziti načine da svaki pojedinac, uz maksimalnu solidarnost svih nas može od svog rada živjeti do prirodnog kraja, ali ipak na razini dostojnoj za suvremenog čovjeka.

(Probajmo zamisliti, može li biti izabrana i da jedan dan postoji i funkcionira vlast koja bi dozvolila da je stanje takvo i da se kao sada kod nas, 07.08.2009.g. objavi podatak, da je u Oslu prosječna plaća 6.241,00 kuna, a u Norveškoj je 5.326,00 kuna. Pa, u obrazloženju, da je u Oslu po djelatnostima, prosječna plaća u upravljačkom savjetovanju u vezi sa upravljanjem, u prosjeku 13.167,00 kuna, a stvarna najviša plaća tamo je 8.398,00 kuna. Da je istovremeno prosječna plaća 3.266,00 kuna u proizvodnji odjeće, a tamo je stvarna neto najniža plaća 3.149,60 kuna. To se ne može zamisliti. I takva vlast.)

Ako to mnogi drugi ostvaruju, a često i uz teže opće i prirodne uvjete i mogućnosti, onda mi nemamo opravdanja da isto tako ne učinimo.

Kako nam rezultati ne omogućavaju, u prosjeku, veći životni standard, mnogi žive ispod svakog dostojanstva, a jedan, ne baš beznačajan postotak, bi se u svojim prohtjevima za raskošan i rastrošan život morao dobro obuzdati i svesti na stanja naših ukupnih rezultata u zemlji, ali uz humanu raspodjelu.

Naša sadašnja (prije 5 godina) stanja nameću potrebu da prosječna mirovina u prosječnoj (ne ovoj već nižoj) prosječnoj plaći sudjeluje sa 80% radi toga da bi svi mogli preživjeti. Jer se zapravo nitko pojedinačno i zajedno ne može obračunati s kriminalom i korupcijom dok ne utvrdi da je to sve ono što je preuzeto iznad opravdane humane i ljudske raspodjele.

(Dobro je što je Sabor izglasao 2% DODATNOG POREZA NA PRIMANJA IZNAD 3.000,00 KUNA, ALI JE ZATO VRLO LOŠE, da u sadašnjim uvjetima ima 734.438 umirovljenih osoba s mirovinom ispod 3.000,00 kuna, a po Izvještaju HZMO usvojenom po Upravnom vijeću 28.travnaja 2009.god. za 2008.god., a iskazano je u glasilu „Život s mirovinom“ i bilo je na isplati u svibnju 2009.godine, pa mi se zato ti umirovljenici ne mogu pridružiti u zadovoljstvu da plaćaju 2% poreza.

Građani moji dragi, a naročito vi koji ste u svibnju 2009.g., preuzeli mirovinu ispod 2.000,00 kuna, koja li bi naročito vaša pa onda i moja sreća bila da nijedan nema mirovinu ispo 2.000,01 kune i da na nju recimo platite 0,5% dodatnog poreza, a to bi bilo 10,0001 kune. Koliko bi vas 550.284 to lakše podnijeli, nego što vas 297.821 osoba podnosi mirovinu ispod 1.500,00 kuna. Kako bi lako bilo dati 10,0001 kune za dobiti zgoditak od 500,00 kuna. Takav LOTO ili BINGO bi rado igrali i oni što imaju preko 5.000,01 kune mirovine. Ja njima nikako ne bih htio dati piliku da od društvenog novca, koji se dobije doprinosom i iz proračuna kao zgoditak dobiju tih novih 500 kuna iznad 5.000,01 kune, ali zato tako žarko želim da svi vi čija je ukupna mirovina ispod 1.500,00 kuna, tih 500 kuna dobijete, pa taman i jedan od vas sa mog tekućeg računa.

Ovo vam iskreno i od srca jako želim.

Još žešće želim da nema mirovine iznad 5.000,00 kuna, jer naši nam rezultati to ne dozvoljavaju.

Oh, kako bi bilo divno da i mi možemo imati plaće i mirovine kao Norvežani i s takvim iznosima živjeti u zemlji ljudskog blagostanja. Tada bi bilo:

1. Najviša plaća je 8.000,00 kuna.
2. Prosječna plaća je 5.000,00 kuna.
3. Najniža plaća je 3.000,00 kuna.
4. Najviša mirovina je 6.000,00 kuna.
5. Prosječna mirovina je 3.600,00 kuna.
6. Najniža mirovina je 2.400,00 kuna.

Međutim, nama bi vrlo napregnuto bilo da isplaćujemo ove iznose od 1 do 6 čak i ovim redom

brojaka 1.) 5000,00 kuna. 2.) 3.125,00 kuna. 3.) 1.875,00 kuna. 4.) 3.750,00 kuna. 5.) 2.250,00 kuna. I pod 6.) 1.500,00 kuna.)

Nama u tom slučaju za prosječno zaposlenih 1,361.058 osoba (1999.-2003.) godišnje treba za neto plaće 51.103,967.500,00 kuna, a za prosječno umirovljenih 1,033.033 osoba 27.891,891.000,00 kuna ili je to ukupno 78.995,858.500,00 kuna.

Ovaj iznos predstavlja 47,20% ukupne mase prosječnog BDP-a od 167.099,000.000,00 kuna, koliko smo ukupno prosječno ostvarili za upisanih 5 godina, a mi smo u tom razdoblju za plaće prosječno isplatili 57.753,972.188,00 kuna i za mirovine 18.950,581.080,00 kuna, što je ukupno 76.704,553.260,00 kuna ili 45,90% BDP-a.

Ova oba postotka (47,28% i 45,90%) isplaćena za plaće i mirovine vode nas u propast jer se toliko novca iz BDP-a ne smije uzimati za plaće i mirovine.

A zapravo smo i više nego primjereno isplaćivali nizak prosjek mirovina od 1.526,74 kune, što je bilo 11,32% BDP-a, a opravdano je moglo biti 1.800,00 kuna i bilo bi 13,35% BDP-a.

(Za 2008.g., tragičan je udio rashoda za mirovine od 9,58% od ukupne sume iznosa BDP-a za tu 2008.g., pa još kad znamo da je to i među umirovljenicima tako nakaradno i nepravedno podijeljeno onda se tu nema što dodavati.)

Plaće nikako nisu smjele prosječno iznositi 3.516,00 kuna, nego maksimalno 2.500,00 kuna, pa bi postotak u BDP-u bio 24,44% i zadovoljio odnos plaća i mirovina prema našim rezultatima, ukupnim postotkom od 37,79%, a ne 45,90% radi kojeg iznosa za plaće posuđujemo i sklizimo u provaliju iz koje ćemo se vrlo teško izvući.“ (Zadnji navod)

Sve od „citiram sebe“, a što nije u zagradama je od onoga 27.07.2004.godine. Znači da je ovo u zagradama napisano sada, a ostalo prije objave toga 27.07.2004.godine.

Sada moram nastaviti samo ono što nastaje danas!